

אמא שלנו, ציפורקה נולדה בתחילת 1926 בתל-עדשים. היא גדלה, כמו כולם באותם זמנים, בבית עני, שבו מסתפקים במועט, עובדים קשה ומאושרים. במשפחת איתן כולם קראו ספרים. ציפורקה הקטנה הייתה לוקחת ספר בספרייה, יושבת על מדרגות הספרייה, מסיימת לקרוא ונכנסת להחליף ספר חדש.

בנעוריה פגשה ליד המושב חיילים אוסטרלים שבאו להילחם במסגרת הצבא הבריטי נגד הגרמנים. השיחות אתם השפיעו והיא התגייסה לצבא הבריטי. שני אירועים חשובים קרו לה בבסיס הטירונים בסרפנד. היא חגגה יום הולדת 17, והחיילת שרה קרסיק מנהלל אספה את החיילות ולקחה אותן לבסיס של הבנים לבקר את החברה המגויסים מנהלל. באותו ביקור הכירה את יאיר.

ציפורקה שרתה בפלוגת נהגות, רובן ארץ ישראליות במחנה מינה במצרים. הן נהגו בעיקר משאיות וגם אוטובוסים צבאיים. במשך שנות המלחמה ציפורקה ויאיר שמרו על קשר מכתבים. על המשאית שלה היה כתוב "יאיר". פעם אחת, בדרך לאיטליה הצליח יאיר לבקר את ציפורקה בבסיס במצרים. כאשר קיבל חופשה בארץ ביקר אצל משפחת איתן בתל עדשים וציפורקה, בחופשתה, ביקרה אצל משפחת וישנבסקי בנהלל.

לאחר המלחמה הצטרפו לארגון שישב בשימרון. ציפורקה הייתה הבחורה הראשונה, אחראית על הפרה. ב 1946 נישאו בתל-עדשים ויחד עם חבריהם הצטרפו למקימי מושב כפר קיש. בתחילת שנות החמישים חזרו למשק בנהלל. מאז כל השנים, חיי עבודה במשק, התנדבות, משפחה.

אני רוצה לציין משהו אופייני לאמא שלנו- התכונה שלה לארח ולאמץ. כמה דוגמאות, בשנת 1954 יצאו לנגב כמו רבים מבני נהלל ומושבים אחרים לעזור למושבי עולים. גרנו שנתיים בחלץ, כמו כולם, בית זעיר ללא חשמל וללא שרותים. ציפורקה לקחה לביתנו את התינוק אבנר שזה עתה נולד, הקיא את מה שאכל והלך וגווע. הוא גר אצלנו חודש, היא האכילה אותו במזלף טיפה אחר טיפה וכשחזר לחיות ולאכול ולגדול שב לביתו.

השבוע סיפר לי משה נול מדגניה א- הייתי שכן שלכם בחלץ, טרקטוריסט בשטחים שקבל הקבוץ. בן 20, כל ערב אחרי העבודה הייתי מתרחץ והולך לביתם של יאיר וציפורקה, משחק עם התינוקת איריס וציפורקה הייתה מקריאה לי שירים. הוא קרא לה ציפורקה אהובתי. עמוס בן ה-90 סיפר לי, היינו חמישה בחורים צעירים, רווקים בחלץ וציפורקה אימצה אותנו וטיפלה בכולנו. זה היה הבית שלנו. עשיתי חשבון, היא הייתה בת 28 מטופלת בשלוש ילדות קטנות.

את אורנה אמא אספה לביתנו כשהייתה תלמידת כתיב בבית הספר החקלאי. מאז הייתה חלק מהמשפחה. אורנה שלנו נפטרה ממחלה לפני שבועיים. דורית באה לביתנו כחיילת ונעשתה בת נוספת של יאיר וציפורקה. יוליה הגיעה אלינו מרוסיה, ומייד מצאה אצלנו בית. אמא שלה הייתה ממשפחת וישנבסקי.

פעם, בהיותי חיילת, נסעתי בטרמפ מעמק הירדן מערבה עם זוג תיירים מבוגרים מארה"ב. הם היו בדרכם לחיפה ומשם ללוד לטוס הביתה. ליד נצרת האדון שנהג עצר בצד, מתפתל מכאבי בטן. לא יכול להמשיך. מה עושים? נהגתי אני לנהלל. אבא שלנו החנה את הרכב המפואר בחצר, אמא לקחה את האיש בסוסיתא לרופא, והם נשארו בביתנו. שיהיה אז קטן, כמה ימים כשציפורקה מאכילה אותו במרק עוף ולבן עד שהבריא.

לפני שנים אחדות עברו בעיגול שלוש תיירות מקוריאנה. הן ראו את ציפורקה עובדת בגינה ושאלו היכן יש מלון או אכסניה. כמובן שהן אכלו ארוחת ערב אצלה בבית, ישנו בביתה ולמחרת לקחה אותם לכביש לאוטובוס.

אלה כמה דוגמאות. אמא סיימה את ענייניה בעולמנו אחרי שטיילה בעיגול, ואני בטוחה ששמחה בפריחה הנהדרת והגינות היפות. היא ירבה בכורסה שלה, המטפלת ואיריס ישבו אתה והיא עצמה עיניים בשקט ובשלווה.

אני מודה מאד לצ'ארלי החרוצה והמקסימה שעשתה את חודשי החיים האחרונים של אמא יותר טובים, תודה רבה לאנשי נהלל, צוות צח"י, ועדת חסד של אמת, שאול אבידב, אלי לוין וכל מי שדאג שאנחנו לא נדאג. במיוחד לאיריס אחותי שבזכותה סמדר ערן ואני יכולנו להיות רגועים ולדעת שיש מי שדואג כל יום. תודה לכולכם שבאתם.

דפנה.